

ת"פ 22836/02 - מדינת ישראל נגד ב.ב.

בית המשפט המחוזי בחיפה
ת"פ 17-02-22836 מדינת ישראל נ' ב'(עוצר)
לפני כבוד השופט אמר טובי
מדינת ישראל המאשימה

נגד
ב.ב. (עוצר)
הנאשם

nocchim:

ב"כ המאשימה: עו"ד גב' גראניך-סופר

ב"כ הנואש: עו"ד רהב אופנהיימר

הנאשם באמצעות הלויו'

阄ן דין

ההיליך וכותב האישום

1. הנואש הורשע, על סמך הודהיתו, בעבירות שיווחסו לו בכתב האישום, שתוקן במסגרת הסדר טיעון אליו הגיעו הצדדים. ההסדר לא כלל הסכמה לגבי העונשה ונקבע כי כל צד יטען, לעניין זה, באופן חופשי.

2. בכתב האישום המתווך (להלן: "כתב האישום") נאמר כי ביום 17.1.17, במוסך המצויה בעיר XXXXXXXX (להלן: "המוסך"), התגלו עימות בין הנואש לבין ט.ע. (להלן: "ט") במהלך היכה הנ"ל את הנואש עם מפתח שבדי בגבו ובכתפו הימנית והנאשם התיז עליו גז מדמי. כתוצאה מאותה תקיפה נגרמו לנואש חבלות של ממש בגין התחתון ובכתף ימין ולמוסך הזעקה משטרת אמבולנס.

עוד נאמר כי הנואש ו.מ.א. (להלן: "המתלוננת") הם קרובוי משפחה המכירים זה את זו. בהמשך למעשה התקיפה שתואר לעיל, ובஸמך לאחר מכן, הגיע הנואש לביתה של המתלוננת, ונכנס דרך הדלת האחורייה כשהוא מסתיר בשרוול חולצתו הימני חפץ חד. המתלוננת ובתה הקטינה שהו בבית באותה עת, הבחינו בנואש בתוך הבית והמתלוננת שאלת אותו לרצונו ובאם הוא זקוק לעזרה. הנואש ענה לה שלא תפחד וניגש למטבח כשה המתלוננת בעקבותיו, אז הצמיד הנואש את החפץ החד לעורפה של המתלוננת על מנת

להטיל עליה אימה והורה לה לחת לוט כסף. המתלוונת ביקשה מה הנאשם שלא יפגע בה ובשל פחדה מפניו, הוציאה מארנקה סך של 200 ₪ ונמנעה לו את הכספי, אותו הכנסה הנאשם לכיסו. הקטינה אשר ראתה את הנאשם מצמיד את החפץ החד לעורפה של אמה המתלוונת, יצאת את הבית להזעיק עזרה והבינה ב.ב., אחיו של הנאשם ולבקשתה, הלה ניגש עמה לבית והוא לנשא לערוב את המקום. הנאשם נטל מהבית את מפתחות רכבה של המתלוונת מסוג שברולט, ללא הסכמתה, יצא מהבית, פתח את דלת הרכב, הבחן בשטר של 20 ₪ שהיה ברכב, פנה למתלוונת ושאל אותה אם היא מסכימה שיקח את השטר וזה השיבה בחובב. הנאשם לקח את השטר ואילו אחיו י' לקח מהמעיין את מפתחות הרכב והחזירים למתלוונת ואז עזב הנאשם את המקום עם הכספי והשטר. בגין אישום זה, ייחסה המאשימה לנשא עבירה של דרישת נכס באזומים, לפי סעיף 404 סיפא לחוק העונשיין, התשל"ג-1977 (להלן: "החוק").

.3. האישום השני בכתב האישום, עניינו אירוע שהתרחש זמן קצר לאחר האירוע הקודם שתואר לעיל. נאמר, כי בהמשך לאירוע שהתרחש במסוף, הגיע ל귄ת המוסך אמבולנס בו נהג ז.מ - חובל שעבוד מד"א (להלן: "המתלוון"). לאחר האירוע במסוף, הגיע המתלוון אל הנאשם ושאל אותו אם הוא זוקק לעזרה. תוך כדי כן, הבחן המתלוון כי הנאשם מסתיר את הסכין בשרוול חולצתו הימנית. המתלוון שאל את הנאשם מודיעו שהואמחזיק סכין, שאז זרק הנאשם את הסכין אל עבר צמחייה. המתלוון התרחק מהמעיין וודיעו למועד מד"א כי הלה מצוי בסכין. בשלב זה הגיע למקום השוטר ש.א.. באותו זמן השוטל הנאשם, והמתלוון, יחד עם השוטר, ניסו להרגיעו ולשכנעו לעלות לאmbulans על מנת שיקבל טיפול רפואי. האmbulans החל בנסיעה ואז צרחה הנאשם על המתלוון ודרש ממנו כי יעזור את האmbulans. המתלוון שעה לביקשת הנאשם, בלבד את האmbulans והנשא יצא ממנה. בהמשך, חזר הנאשם ונכנס לאmbulans לאחר שהשוטר שכנע אותו לעשותות כן. הנאשם התיישב ליד המתלוון כשהוא מעשן סיגריה ומשפנה אליו המתלוון ואמר לו כי הוא אינו יכול לעשן באmbulans, יצא מהמעיין מהambulans. המתלוון הגיע אל הנאשם ושאל אותו לאן הוא הולך עם הסיגריה ואז הנשא החל לקלל אותו ולאיים עליו כי ישרווף את האmbulans. הנאשם פתח את דלת האmbulans בכך, הסתווב אל המתלוון ותקף אותו בכך שהיכה מכת אגרוף חזקה בפנוי. בשלב זה, עצר השוטר את הנאשם.

בגין אירוע זה ייחסו לנשא העבירות הבאות - תקיפות עובד ציבור, עבירה לפי סעיף 382(א) לחוק; איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק והחזקת סכין, עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק.

.4. באישום השלישי נאמר כי בעקבות האירועים נשוא האישום השני היה הנאשם נתון במעצר מאז 17.1.17 וביום 25.1.17 שוחרר בערובה על פי החלטת קצין משטרה, לאחר שהתחייב שלא יצא מבית הוריו כל שעות היממה במשך חמישה ימים.

ביום 26.1.17 הגיעו הנאשם אל גינון דלת ביתה של המתלוונת נשוא האישום הראשון. המתלוונת פתחה את דלת ביתה באותו זמן ואז הנאשם נעמד מולה ואים עליה בכך שאמר לה "אני עוד אראה לך מה עשה בבית שלך", וזאת בכוונה להפחידה. לאחר מכן ברוח הנאשם מהמקום.

בגין אישום זה ייחסה לו המאשيمة עבירות איוימים, לפי סעיף 192 לחוק.

5. הנאשם הודה, כאמור, במסגרת הסדר הטיעון, בכלל העבירות שייחסו לו בכתב האישום והורשע על סמך הodium זו.

טייעוני הצדדים לעונש

6. בפתח טיעוניה לעונש צינה המאשيمة כי לנאים ארבע הרשעות קודמות בעבירות של הפרעה לשוטר, העלבת עובד ציבור, עבירות אלימות ורכוש. עוד הוסיפה כי כנגד הנאשם תלויים ועומדים שני מסרים מותנים ברבי הפעלה - האחד, למשך ששה חודשים, שהוטל עליו לאחר שהורשע בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש ותקיפה סתם והאחר למשך ארבעה חודשים, אשר הושת עליו בגין הרשותו בשתי עבירות גניבה.

7. המאשيمة ביקשה לקבוע כי כל אחד מהאישומים המפורטים בכתב האישום מהו איירוע נפרד ועתה רק בוגר לגביו כל איירוע מתחם נפרד. האישום הראשון והשני התרחשוammen בסמיכות זמניות. יחד עם זאת, מדובר באירועים שהתרחשו כנגד שני מתלוננים שונים ובנסיבות שונות לגמרי. האישום השלישי מהו איירוע נפרד שהתרחש ימים ספורים לאחר מכן.

8. בהתייחס לערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות מושא עניינו, טענה המאשيمة כי באישום הראשון פגע הנאשם ברוכשה, בפרטיותה, בביטחוןנה ובשלומם גופה של המתלוננת. באישום השני פגע הנאשם בגופו, בביטחוןנו ובכבודו של המתלונן וכן פגע בסדר הציבורי. באישום השלישי פגע הנאשם בביטחוןנה ושלומה ובשלומם חייה של המתלוננת ובני משפחתה.

9. באשר לניסיבות ביצוע העבירות, טענה המאשيمة כי העבירות נשוא האישום הראשון נעשו כאשר הנאשם הגיע לבית המתלוננת כשהוא מצויד בחפץ חד וניצל את העובדה כי זו הייתה לבדה בביתה עם בתה הקטינה, כדי לאיים עליה באמצעות החפץ ולדרש ממנה כסף. הנאשם לא הסתפק בהציג החפץ למתלוננת אלא הצמידו לגופה. עוד הוסיפה המאשيمة כי אין כל קשר בין תקיפת המתלוננת לבין העימות שפרץ בין הנאשם לבין ט', וכי הנאשם נפג במתלוננת באופן רפואי, בעזה מצח ולא כל מורה.

לפיכך, סבורה המאשيمة כי מתחם העונש הראו בגין האישום הראשון נע בין 18 ל-42 חודשים מאסר.

לגביו נסיבות האירוע באישום השני, טענה המאשيمة כי שב Gilha הנאשם התנהגות ברינוי ונטולת מORA, במהלך איהם ותקף את המתלונן אשר הגיע מתווך תפקידי על מנת להוציא לו עזירה. העובדה שתקיפת הנג האמולנס נעשתה בנסיבות שוטר מעידה כי לנאים אין כל מעצורים. נאמר כי, מעבר לפגיעה הפיזית

במתקון, תקיפה כנגד עובדי ציבור בכלל ועובד ציבור המעניקים טיפול רפואי בפרט, גורמת לנזק ופגיעה בזכור בכללותו.

על כן, עתירה המאשימה לקבוע בגין אישום זה מתחם ענישה שנע בין 8 ל-18 חודשים מאסר.

בהתיחס לאישום השלישי נאמר כי באירוע זה, על אף שהל איסור על הנאשם לצאת מביתו, הוא הגיע לביתה של המתלוונת ואיים בפגיעה בבתה הקטינה. לטענת המאשימה, השפעתו של איום זה מצד הנאשם, לאחר כלל ההתרחשויות באירוע הראשוני, הינה גדולה משמעותית מאיום הנשמע בפעם הראשונה.

לפיכך, ביקשה המאשימה לקבוע מתחם ענישה בגין אישום זה הנע בין 6 ל-12 חודשים מאסר בפועל.

.10. המאשימה הפנתה לפסיקה רלבנטית ובסתורו של דבר ביקשה להשיט על הנאשם עונש מאסר במסגרת המתחמים להם עתירה, באופן מצטבר זה לזה וכן להפעיל באופן מצטבר שני המאסרים המותנים התלויים ועומדים נגדו. בנוסף, ביקשה המאשימה לגזר על הנאשם מאסר מרתייע על תנאי, פיצוי למתלווננים וקנס.

.11. בפתח טיעונו לעונש, הפנה הסגנור לדוח ועדת דורנر שפורסם ביום 15.11.1.1.15, ממנו עולה כי בעוד שהגדלת הסיכוי להיתפס מגבירה את ההרرتעה, הרי שלחומרת העונש אין, במרבית המקרים, השפעה מובהקת כזו. הדוח הפנה למחקר לפיו עבריים המבצעים עבירות רכוש וסמים, כמו גם עבריים המבצעים עבירות מין ואלימות רבות, אינם חושבים כלל על העונש הצפוי להם אם יתפסו. בדוח צוין עוד כי נאשמים המצויים במאסר ממושך עשויים להתרגל לשוחות במאסר ולפחד פחות ממאסר עתידי. הועדה הצעעה להתמקד בהילכי שיקום ושיפורם.

.12. בהתיחס לנואם בתיק זה, הפנה הסגנור לכך שמדובר למי שנשיכות חייו וילדותו היו קשים ביותרומי שמצא עצמו מתמודד לבדוק עם קשיי הקיום. מתוך רצון לשroud, שקע הנאשם בחברת אוכלוסייה שלעיתים עברינית כבר בשלב מוקדם לחייו. עוד נאמר כי הנאשם מודיע בעת לפסול במעשי, מעוניין לקבל עזרה טיפולית וחש אחריות וצער רב ביחס לקרבותם לפניים ביצע את העבירות. הנאשם והמתלוונת, באמצעות משפחותיהם, חתמו ביום 17.6.7 על הסכם סולחה בפני חבריו ועדת הסולחה בעיר XXXXX.

.13. בנגד לעמודת המאשימה, סבור הסגנור כי במקרה זה ראוי לקבוע מתחם אחד הכלל העבירות בהן הורשע הנאשם, שכן העבירות בוצעו באופן שוחרר על עצמו, בסמיכות זמניות ובנסיבות דומות. לטענת ההגנה, אין בעובדה שמדובר במספר קורבותות שונות כדי לשנות מסקנה זו, שכן מדובר בתכנית עברינית אחת וויש בין העבירות השונות קשר הדוק.

.14. ב"כ הנאשם צוין כיאמין העונש המירבי בגין העבירה העיקרי בתיק - דרישת נכס באזמים, עומד על 10

שנות מאסר אך בית המשפט, בבאו לקבוע את מתחם העונישה הראי, צריך להביא בחשבון, לצד העונש המרבי הקבוע בחוק, את נסיבות ביצוע העבירה וכן נסיבות שאין קשורות לביצוע העבירה.

בשל מיעוט פסקי הדין הדנים בעבירה של דרישת נכס באזימים, הפנה ב"כ הנאשם לפסיקה הנוגנת בעבירות שוד, עבירה חמורה בהרבה מזה בה הורשע הנאשם. נטען כי פסיקת בית המשפט הנוגעת לעבירה זו אינה מגוונת ונעה על מנת רחוב מאד, שבקצתו המקל נגזרים עונשים צופי פנוי עתיד או על דרך של עבודות שירות, ובקצתה המחריר עונשי מאסר ממושכים של מספר רב של חודשים ואף שנים. כל מקרה ונסיבותו ואין האחד דומה למשנהו.

.15. בהתייחס לטיעוני המأشימה ציין הסגנון כי אלה אינם מבאים בחשבון את העובדה שכותב האישום תוקן באופן משמעותי, בין היתר על ידי כך שעבירת השוד בנסיבות מחמירות נמחקה ותחתייה נקבע כי הנאשם ביצע עבירה של דרישת נכס באזימים. עוד הפנה הסגנון לכך שהנאשם הוכה קשה יותר לאירועים נשוא כתוב האישום וכי האירועים התדרדרו על רקע אותה אלימות שננקטה כלפיו. עובדה זו יש בה כדי לחזק את עדמת ההגנה ולפיה קיים קשר הדוק בין האירועים שהחלו כבדייה לא מוצלחת והגיעו לאן שהגיעו, קשר המחייב קביעת מתחם אחד.

.16. בשים לב להמלצות ועדת דורנر ולענישה הנוגנת בעבירות דומות, ובשים לב לנסיבות ביצוע העבירה, התבקש בית המשפט שלא למצות את הדין עם הנאשם ולקבע כי המתחם הראי, בנסיבות המעשה והעשה, נע בין 6 ל-12 חודשים מאסר.

באשר למאסרים המותנים התלויים ועומדים כנגד הנאשם, טען סגנון כי העונש המותנה שהוטל על הנאשם בגין הרשותו בעבירה גניבה אינו בר הפעלה בתיק זה. נטען כי ההרשעה בעניינינו אינה בקבלה הנכס ו겐יבתו ולכן אין מקום להפעלת התנאי. בכל מקרה, מקום שמתעורר ספק לגבי הפעלת התנאי, פועל הדבר לזכותו של הנאשם ולא לחובתו ובמקרה זה על בית המשפט להימנע מהפעלת התנאי. היה בבית המשפט הגיעו למסקנה אחרת, ביקש הסגנון כי הפעלת התנאי תהיה בחופף לעונשה שתוטל על הנאשם בתיק זה.

דברו האחרון של הנאשם

.17. בדברו האחרון הודה הנאשם לשטרה העוסקה את עובודתה נאמנה תוך שהוסיף כי הוא מבקש לשומר על משפחתו, לא לגנוב, לא להחזק סכין ולא לאיים על אף אחד. לדבריו, הוא תמיד עבד כדי להביא את הכספי ולפרנס את משפחתו, שלא יחסר לה דבר. העניינים התדרדרו והוא מצא את עצמו לראשונה בחו"ל בבית הכלא על אף שאינו נמנה על העבריינים המצויים שם ועל העולם היהודי בכלל.

דין והכרעה - קביעת מתחמי העונישה

18. סעיף 40 ג' לחוק העונשין שכותרתו "ריבוי עבירות", מורה, בין היתר, כי מקום שבית המשפט הרשייע נאשם בכמה עבירות המהוות איורע אחד, יקבע מתחם עונש הולם לאיורע כולו ויגזר עונש כולל לכל העבירות בשל אותו איורע. לעומת זאת, כאשר מרושע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות כמה איורעים, יקבע מתחם עונש הולם לכל איורע בנפרד ולאחר מכן רשייא הוא לגזר עונש נפרד לכל איורע או עונש כולל לכל האיורעים. במידה ונגזר עונש נפרד לכל איורע, יקבע בית משפט את מידת החפיפה בין העונשים או הנסיבות.

בפסקה נקבע כי "התיבה 'איורע אחד' רחבה דיה כדי לכלול גם פעולות עבריניות שבוצעו על פני רצף זמן; כללו מעשים שונים; ביחס לנסיבות שונות; ובמקומות שונים. הכל - כל עוד הם מהווים מסכת עברינית אחת" (ע"פ 13/4910 נ'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014)).

19. לדעתינו, בעניינו, לא מדובר באירוע אחד שכן לא מדובר באותה תכנית ומסכת עברינית. בכך הוא שהאירועים נשוא האישום הראשון והשני נעשו בסמיכות בזמןם אך מדובר באירועים שנעשו לפני מתלוננים שונים, בנסיבות איורע שונות ולבד מסמיכות המועדים לא ניכר כי יש קשר כלשהו בין האירועים. האירוע נשוא האישום השלישי נעשה אמנם לפני המתלוננת באישום הראשון אך זה התרחש ימים ספורים לאחר האירוע הראשון ולא ניתן לראות בו חלק מהתקנית העברינית מושא האישום הראשון. לפיכך, אני סבור כי בכך מדובר שמדובר באירועים שונים המחייבים מתחמי ענישה נפרדים. יחד עם זאת, יש בדעתינו לגזר עונש אחד כולל לכל האירועים, כפי שיפורט בהמשך.

20. האירוע נשוא האישום הראשון הינו החמור מבין האישומים שבכתב האישום, בגדירו יהסה לנ羞ם העבירה של דרישת נסס באזומים. הנسبות בהן נעשתה העבירה אף הן קשות, כאשר הנאשם נכנס לביתה של המתלוננת דרך הדלת האחוריית והפתח אותה כשהיא בביתה בלבד עם בתה הקטינה. הנאשם לא הסתפק בפלישה ובהתפרצות לפרטיווה של המתלוננת אלא הצמיד לעורפה חפץ חד אותו נשא בידו על מנת להטיל עליה אימה ופחד, תוך שהורה לה לחת לו כסף. אירוע זה התרחש אל מול עיני בתה הקטינה של המתלוננת, דבר המוסיף נדבך של חומרה למעשה. הנאשם לא הסתפק בכך ונטל מביתה של המתלוננת מפתחות רכבתה, יצא מהבית, פתח את דלת הרכב ונטל מתוכו שטר של 20 ₪ שהיה במקומו. אחיו של הנאשם, אשר הוזעק על ידי בתה של המתלוננת, הוא זה שהחזיר למTELוננת את מפתחות רכבתה ורק אז עזב הנאשם את המקום.

21. מדובר באירוע חמור אשר פגע בפרטיווה, בביטחוןנה, בשלמות גופה וברכושה של המתלוננת. ערכיהם אלה הם בעלי חשיבות עליונה בכל חברה מותוקנת ופגיעה בהם מחייבת ענישה מרתיעה. עובדות האישום הראשון מעוררות שאלות שלא ניתן לגביהן מענה, וספק אם מענה כאמור מצוי בידי המשאימה. כך השאלה מודיע בחור הנאשם דווקא במתלוננת, קרובות משפחתו, לבצע בה את זמנו, להתרוץ לביתה ולדרוש באזומים את כספה. האם מדובר בבחירה אקראייה? האם ביתה של המתלוננת מצוי בקרבת המושב בו הותקף הנאשם? האם קיים סכוסר קודם בין הצדדים? וכיוצא ב'שאלות שכאמור לא צכו להתייחסות בעבודות כתוב האישום. הדברים נאמרים בין היתר, על שום המעבר החד בין החלק הכללי שבכתב האישום, המתאר

את מעשה התקיפה של הנאשם בידי ט'לבין עובדות האישום הראשון שאין ביניהם כל קשר. יחד עם זאת, אין בשאלות אלו שנותרו ללא מענה כדי להקנות מחומרת מעשי של הנאשם. מדובר למי שהתרץ לביתה של המטלוננט, מקום שאמור להיות מוגן ובטוח עבורה, ופגע כאמור בפרטיותה, בביטחוןתה ובשלמות גופה כאשר הצמיד חפץ חד לעורפה ותחת אiomים דרש את כספה.

22. בית המשפט העליון התייחס בחומרה לעבירה של דרישת נכס באiomים. נאמר לגביה כי: "מדובר בעבירה חמורה אשר הפכה להיות נפוצה בעת האחونة, כאשר היא מקוונת כלפי עברי אורח תמים אשר הולכים להם ברוחבה של עיר ובמיוחד אמורים הדברים כאשר העבירה מתבצעת לרוב כלפי נשים המתקשות להתרמודד עם מעשי אלימות המופעלים כלפיهن, ומכאן חובה בתם המשפט לנתקוט במדיניות ענישה מרתעה במקרים כגון אלה" (ע"פ 05/2006 **אבו עראר נ' מדינת ישראל** (2.2.2006)). חומרת המעשים בעניינו מקבלת משנה תוקף נוכח העובדה שאליה לא בוצעו למרחב ציבורי, ברוחבה של עיר, אלא בביתה של המטלוננט שכאמור, אמור להיות מוגן ובטוח עבורה.

בחינת הפסיקה מלמדת כי אין מקרים רבים בהם נדונה עבירה זו. لكن אתיכוס להלן למדיניות הענישה הנוגגת לגבי עבירות דומות לאלה בהן הורשע הנאשם. יש לציין כי "קיימת קשת רחבה של מעשי שוד אפשריים הנבדלים זה מזה בסביבותם ובמדרג חומרתם. מידת הפגיעה בערכיהם החברתיים, וכן גם מדיניות הענישה הנוגגת, תלויים איפוא, בנסיבות הקונקרטיות של מעשי השוד וחומרתו" (ע"פ 13/2013 **יחיא נ' מדינת ישראל** (29.6.2014)).

בע"פ 1938/13 **ג'רבאן נ' מדינת ישראל** (27.2.2014) המערער הורשע בעבירות של דרישת נכס באiomים והחזקת סיכון שלא כדין. באותו מקרה דובר במערער שנכנס ב诧רי היום לחנות מכולת כשהוא מצויד בסכין מטבח שהוחבאה בגדייו. המערער פנה לעובדת במקום ודרש ממנו כסף בזמןן. כשסירבה, הוציא מבגדיו את הסכין, הניף אותה כלפיו, אימם להרגה ודרש שוב את הכספי. בעלה של המטלוננט נכנס בשלב זה לחנות, נטל מיד המערער את הסכין וזה נפל ארצها. בית המשפט העליון אישר את העונש שהושת על המערער הכולל 3 שנות מאסר בפועל.

בע"פ 9210/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** (5.6.2012) הורשע המערער בעבירות של דרישת נכס באiomים והחזקת סיכון שלא כדין. בעבודות כתוב האישום נאמר שם כי המערער, יחד עם אחר, הציג בסכין והשניים יצאו בשעת לילה מאוחרת לרחובות העיר דימונה. השניים נתקלו בשני קטינים שישבו בכניסה לבית שכדיו של אחד מהם מחשב נייד. השניים עטו על הקטינים ואיממו עליהם, בין היתר באמצעות הסכין ונטלו מידם את המחשב, אולם אחד הקטינים זרק אבן לכיוון המערער שפצעה בראשו ופצעה אותו. המערער נפל ארצها, המחשב נשמט מידיו והקטין הרים את המחשב מהרצפה ונמלט מהמקום. בית המשפט העליון התערב בעונש שנקבע על ידי בית המשפט המחוזי אשר הטיל על המערער, בין היתר, שנת מאסר אחת והעמיד את עונשו על 9 חודשים מאסר בפועל. זאת נוכח סיכוי השיקום הטובים של המערער באותו מקרה, כפי שעלו מتفسיר שירות המבחן. בית המשפט העליון ראה להוסיף כי אילולא שיקול השיקום, לא היה מהסס לקבוע כי העונש שנקבע על ידי בית המשפט המחוזי ראוי ואפשר שאף ניתן היה להחמיר בו.

בת"פ 14-08-11249 (מחוזי ת"א-יפו) **מדינת ישראל נ' פרינץ** (4.12.2014) הורשע הנאשם בעבירה של דרישת נכס באזמיים, כאשר הגיע לקיים בחולון וثور שהוא חושף בפני המתلون חוץ מהרשות ברכישתו, דרש ממנו את הכספי המצוי בקופה. בפחו מהנאשם, מסר לו המתلون סך של כ-700 ₪. בית המשפט המוחזק גזר על הנאשם, בין היתר, 18 חודשים מאסר בפועל.

.23. בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה, לרבות הערכים החברתיים שנפגעו מביצועה, בהתחשב בנסיבות הענישה הנוגגת במקרים דומים, סבורני כי מתחם העונש ההולם בגין העבירה נשוא האישום הראשון, נע בין 12 ל-36 חודשים מאסר בפועל.

.24. האישום השני עניינו מעשי התקיפה והאיומים בהם נקט הנאשם כלפי המתلون - נהג האمبולנס אשר הגיע לזרת האירוע על מנת לטפל בו, לא ברור מה גרם לנאותו להשתולל, להתרפרע ולהפנות עצמו כלפי נהג האמבולנס שביקש בסך הכל להוושיט לו עזרה רפואי ולטפל בו. ישיבתו באמבולנס כשהוא מעשן סיגריה ותגובהו לבקשת עובד מד"א כי לא יעשה בעודו באמבולנס, מלמדים על התנהלות ברינוי וחרסת מעצורים. אין כל הצדקה להקל עם מי שנocket אלימות כלפי עובדי ציבור, שעה שהם ממלאים את תפקידם ופועלים לשרת, בין היתר, את מי שבאה לתוקפם. תופעה מכוורת זו התפשטה, למרבה הצער, במקומותינו ובמהלך מילוי מקום להשלים עמה. ראוי להעביר מסר ברור וחד, כי מי שמעז להרים יד על עובד ציבור, במהלך תפקידו, יהיה צפוי לעונש חמור.

.25. בית המשפט העליון עמד לא אחת על החומרה הגלומה במשעי אלימות כלפי עובדי ציבור . בرع"פ 10/5579 קרייה נ' מדינת ישראל (2.8.2010) נאמר כי:

"יש להזכיר בחומרה רבה מעשים בהם אדם לוקח את החוק לידי, לשם פגעה והעלבה בעובדי ציבור במהלך مليו' תפקידם. מעשים אלו מערערים את המוסכמות הבסיסיות ביוטר של החברה הדמוקרטית בה אנו חיים. חברות המכובדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא מאפשר פגעה והעלבה כה קשה של נציגי החוק, וכל פגעה שכזו צריכה להיות בקשר ברזל של אפס סובלנות, על מנת לגדרו אלימות מסווג זה בנסיבות האפשרית".

ברע"פ 7398/15 רחמיםוב נ' מדינת ישראל (6.11.2015) מדובר למי שהורשע בביצוע עבירה של תקיפת עובד ציבור וגרימת נזק בمزיד, לאחר שבמהלך קבלת שירות מעובדת בשירות התעסוקה התפתח בין השניים ויכוח והנאשם זרך על ראה של העובדת עצית פלסטיק שעמד על שולחנה. בית המשפט העליון אישר מתחם שנע בין שני חודשים שאפשר וירצוי בעבודות שירות לפחות למשך 8 חודשים מאסר בפועל.

ברע"פ 7504/13 הרצל נ' מדינת ישראל (22.12.2013) נידון עניינו של הנאשם שהורשע בתקיפת עובד ציבור ותקיפה סתם. מדובר למי שהוביל פקח חניה ובעט בו לאחר שהלה סרב לבטל דוח שרשם וכן בעט

באדם נוסף שנחלץ לסייעת הפקח ובהמשך אף דירדר את הרכב לכיוונו של הפקח. בית המשפט העליון אישר מתחם שנע בין מאסר לתקופה קצרה למאסר למשך 18 חודשים.

ראו עוד לעניין מדיניות הענישה: ע"פ 13/639 **אמירה נ' מדינת ישראל** (2.4.2014); רע"פ 14/642 **זקוק נ' מדינת ישראל** (4.11.2013); ע"פ 13/4565 **חאלד נ' מדינת ישראל** (10.3.2014).

26. בהתחשב מכלול האמור, אני סבור כי מתחם העונש ההולם בגין העבירות נשוא האישום השני, בנסיבות התקיק כאן, נע בין 4 ל-12 חודשים מאסר בפועל.

27. אשר לעבירות האמורים נשוא האישום השלישי, הרי שגם זו מעידה על העדר מORA מפני הדין אצל והיותו חסר מעצורים. על אף שהנאשם היה נתון במעצר בית וחל עליו איסור לצאת את פתח ביתו, הוא הגיע לביתה של המתלוונת ואימס עליה בפגיעה בבתת הקטינה. בצדך ציינה המאשימה כי חומרת האיומים והשפעתם, בשים לב לאירועים נשוא האישום הראשון שנעשו לפני אותה מתלוונת, היא רבה ומשמעותית יותר מאשר מאיום הנאמר לראשונה.

בנסיבות, מתחם העונש ההולם בגין עבירה זו נע בין מאסר מותנה לתשעה חודשים מאסר בפועל.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

28. בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה הבatoi ביחסן את הodium של הנאשם, שאמנם ניתנה בשלב מתקדם של הדין, לאחר שהחלה שמיעת הראיות, אולםodium זו מגלה נטילת אחריות מצד הנאשם על מעשיו. בנוסף, הבatoi ביחסן את נסיבותו האישיות של הנאשם ואת הצער והחרטה שהביע בפניו.

זאת ועוד, ביום 7.6.17 נחתם הסכם סולחה בין משפחת הנאשם למתלוונת, אשר סיים את הסכסוך בין הצדדים ואף הוא נזקף לזכותו של הנאשם.

29. לחומרה ראייתי להתייחס לעברו הפלילי של הנאשם המחייב 4 הרשעות קודמות, בין היתר, בעבירות גניבה, תקיפה הגורמת חבלה של ממש, העלבת עובד ציבור והפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו. לא מדובר במאי שהסתבר לראשונה עם החוק אלא למי שכבר הועמד בעבר לדין, הורשע והוא תלוי ועומד מעל ראשו עונש מאסר מותנה בר הפעלה. חרף זאת לא היה בכך כדי להרטינו ולהניא אותו מלבצע מעשי מושא הדין בענייננו.

30. על אף שנקבעו מתחמי ענישה נפרדים לגבי כל אחד מהאישומים שבכתב האישום, אני רואה לקבוע בסופו

של דבר עונש כולל אclidגבי כל העבירות בהן הורשע הנאשם.

.31 באשר למאסרים המותנים התלוים ועומדים כנגדו - המאסר האחד הוטל על הנאשם על ידי בית משפט השלום בחדרה בתיק פלילי 15-9-30514 ביום 15.12.15. בגורר הדיון השני באותו תיק הוטלו על הנאשם 6 חודשים מאסר על תנאי לבל עברור במשך 3 שנים בגין מסוג אלימות גופנית שעונשה שנתיים מאסר ומעלה על פי חוק העונשין. אין חולק כי מאסר מותנה זה הינו בר הפעלה.

המאסר המותנה الآخر הוטל על הנאשם על ידי בית משפט השלום בנסיבות במסגרת ת"פ 15-12-15 15688 ביום 13.6.16, לאחר שהורשע בשתי עבירות גנבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין. בית המשפט הטיל שם על הנאשם 4 חודשים מאסר על תנאי לתקופה של 3 שנים לבל עברור הנאשם את העבירה בה הורשע. לטענת הסגנון, עונש זה אינו בר הפעלה משום הקביעה כי המאסר המותנה יופעל באם יורשע הנאשם בעבירת גנבה ואילו בענייננו הוא הורשע בעבירה של דרישת נכס באיזומים.

אין בידי לקבל טענה זו, שכן הلقה היא כי במקרים בהם נקבע ביצוע עבירה ספציפית כתנאי להפעלת עונש מאסר, גם ביצועה של עבירה אחרת המקיימת את כל יסודותיה של עבירת התנאי תפעיל את המאסר המותנה. נקבע למשל כי אם עבירת התנאי היא עבירת הגנבה, הרי שהרשעה ביצוע עבירת השוד, הכוללת את כל מרכיבי עבירת הגנבה, תוביל להפעלת התנאי. יתר על כן, העונש המותנה ניתן להפעלה גם במקרים בהם התנהגותו הפלילית של הנאשם מקיימת באורה מהותי, ולאו דווקא טכני, את עיקרייה של עבירת התנאי, אף אם לא מתקיימת זהה מוחלטת בין יסודות עבירת התנאי לעבירה הנוספת. (ראו: ע"פ 7166/15 פלוני ב' מדינת ישראל (24.2.2016); ע"פ 14/1894 צ'אkol נ' מדינת ישראל (13.1.2015)). בענייננו, ההתנהגות הפלילית בעבירה של דרישת נכס באיזומים מקיימת באופן מהותי את עיקרייה של עבירת הגנבה ועל כן אף העונש המותנה שהושת על הנאשם בגין עבירת הגנבה, הנהן בר הפעלה בנסיבות תיק זה.

.32 יחד עם זאת, בשים לב לנسبות ביצוע העבירה ולنسبותיו האישיות של הנאשם יש בדעתו להפעיל את העונש המותנה בגין 4 חודשים בחופף לעונש בתיק זה ואילו המאסר המותנה בגין 6 חודשים יופעל מחציתו בחופף ומחציתו במצטבר.

.33 סוף דבר, לאחר שבchnerתי את מכלול הנسبות והבאתם בחשבון את השיקולים הרלוונטיים אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 15 חודשים מאסר בפועל, בגיןימי מעצרו מיום 17/1/2017 ועד 25/1/2017 וכן מיום 27/1/2017 ועד היום.

ב. אני מורה על הפעלת המאסר המותנה בגין ארבעה חודשים שהוטל על הנאשם בתיק

15688-12-15 בבית משפט השלום בנתניה, באופן חופף לעונש בתיק זה.

ג. אני מורה על הפעלת המאסר המותנה בגין ששה חודשים אשר הוטל על הנאשם בתיק 30514-09-15 בבית משפט השלום בחדרה, באופן שמחציתו תהיה במצטבר ומחציתו בחופף לעונש שהוטל עליו בתיק זה.

בזה"כ ירצה הנאשם 18 חודשים מאסר בפועל בגין תקופת מעצרו.

ד. 6 חודשים מאסר על תנאי לביל יעבור משך שלוש שנים עבירת אלימות ו/או רכוש, מסוג פשע יורשע בגיןה.

ה. 3 חודשים מאסר על תנאי לביל יעבור משך שלוש שנים עבירת איהם ו/או החזקת סיכון יורשע בגיןה.

ו. פיצוי בסך 2,000 ₪ למתלוננת באישום הראשון והשלישי ופיצוי בסך 1,000 ₪ למתלונן באישום השני. הפיצויים ישולמו תוך 90 יום מהיום.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ג تموز תשע"ז, 17/7/2017, במעמד הנוכחים.